

luitenant in uniform hoog uitschitterde. Met zijn afhangende schouders, zijn slungelende bewegingen, zijn dof, on-chic jasje voelde hij zich een minnen indruk maken, als man overschaduwde worden en vernederd.

Daarentegen had Emma iets elegants, dat de aandacht trok.

Zij was nog heel jong, niet alleen in jaren — pas vijf en twintig — maar ook van gestalte, ook in manieren. Ja, in den laatsten tijd, met haar buien van uitgelaten dartelheid, was zij jeugdiger geworden, dan hij haar ooit te voren had gekend. Hij dacht aan echtgenooten, die veel meer scheelden, hoewel het verschil minder in het oog liep, dan bij hem en zijn vrouw.

Waarom sprak zij toch niet?

„Vind je 't hier ook zoo beklemmend warm? 't Is om te smoren en die deur helpt niemandal. De caloritère in de gang brandt zeker veel te hard.”

Langzaam keek zij op en hem aan, met den verdwaalden blik van iemand, wiens gedachten elders zijn.

„Warm? . . . Ja. — 't Is bij elven. Blijf je nog op?”

„Neen, je hebt gelijk; wij konden wel gaan.”

Plotseling, zonder dat hij zelf goed wist wat hij zeide, viel de phrase hem van de lippen:

„Voor je danslessen is 't erg jammer, dat Siria heengaat.”

„Ach . . . , die danslessen wilde ik toch niet voortzetten.”

Haar antwoord klonk onverschillig genoeg; maar Blank hoorde er in, dat die danscursus alleen om Siria op touw was gezet en alleen om Siria weer af werd gebroken. Hij keek, of zij zich ook verried door een blos of een zenuwachtige beweging; doch het stelde hem weinig gerust, dat hij niets buitengewoons kon ontdekken. Zij was alleen maar erg mat, als onder den druk van een hoofdpijn.

Bedaard sloot zij de kleine schrijftafel en begon hier en daar wat op te redderen. 't Was, of zij vermeed hem aan te zien.

„Maar . . . voor je jongelui's diners, je dansavondjes is 't toch een groot verlies.”

„Ik heb geen plan van den winter te dansen.”

Blank voelde zijn hartslag in zijn keel. Het was hem onmogelijk terstond weer te spreken en toen hij eindelijk het enkele woord „waarom” dof uitbracht, beefde zijn stem.

„Wel . . . omdat ik er geen lust meer in heb.”

Zou zij zich werkelijk verbeelden hem zoo leukweg te kunnen misleiden? Dat was toch ergerlijk. Hij voelde zich driftig worden en die drift was hem welkom, wyl hij nu flinker zou durven optreden.

Tegelijkertijd was hij echter bang meer te zullen zeggen, dan hij kon verantwoorden. Hij had immers geen bewijzen.

„Wat? — Pas verleden jaar is die danslust bij je opgekomen en”

Nu keek zij hem even glimlachend aan en die glimlach deed hem verstommen.

„Kan een mensch niet genoeg van iets krijgen, dat een heel half jaar heeft geduurd? Dit is weer een echte vraag voor zoo'n normalen, solieden man